

Arrest

nr. 132 663 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging,

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verblijft naar eigen zeggen sinds 26 november 2006 op het Belgisch grondgebied. Op 29 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en oud artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 9 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ongegrond met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslis-

singen stelt verzoekster op 17 maart 2011 een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 19 mei 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.2. Verzoekster dient op 16 maart 2011 en op 16 mei 2011 per aangetekend schrijven een verzoek in bij de gemachtigde tot herziening van de beslissingen van 9 februari 2011, vermeld in punt 1.1. Op 27 juni 2014 vraagt verzoekster per aangetekend schrijven om een intrekking, minstens verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2011. Per aangetekend schrijven 8 februari 2013 wenst verzoekster te reageren op de negatieve woonstcontrole van 16 juni 2011. Zij tracht aan de hand van stukken aan te tonen dat zij nog steeds op het opgegeven adres verblijft.

1.3. Op 6 juni 2014 wordt aan de verzoekster een tweede bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw¹, die verklaart te heten⁽¹⁾: C., H. (...)

naam:

voornaam: /

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Chili

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 13.06.2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

■ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14 :

■ *artikel 74/14 §3,1 er bestaat een risico op onderduiken*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel van 6 juni 2014. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing te nemen tot afgifte van een bevel om grondgebied te verlaten, en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, gelet op het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij wijst er op dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, in casu van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aanbelang.

Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Verzoekster werpt een schending op van hogere rechtsnormen, namelijk artikel 8 van het EVRM. Dit dient door de Raad zelf te worden onderzocht, wat maakt dat het beroep om die reden onontvankelijk is. De exceptie wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van “het beginsel van goed bestuur”, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 22 van de Grondwet. Tevens haalt zij aan dat de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster eveneens de schending aanhaalt van het fair playbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het onpartijdigheidsbeginsel, van “het principe van professionaliteit” en van het rechtzekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“2.2.1.

Vooreerst, in de bestreden beslissing slopen tal van fouten:

de familienaam van verzoekster, C. (...), en haar voornamen H. Y. (...) werden verkeerdelijk gespeld als C. (...) H. (...), waarbij er geen onderscheid werd gemaakt tussen haar familienaam en haar voorna(a)men en haar volledige identiteit gewoonweg bij “familienaam” werd geplaatst zonder opgave van een voornaam.

. als nationaliteit werd vermeld Chili in plaats van Volksrepubliek China.

Daarenboven, sinds minstens 2009 staat verzoekster bij verwerende partij gekend onder het O.V.-nummer 6.563.374., terwijl er plots op de bestreden beslissing uit het niets het O.V.-nummer 7.897.702. opduikt.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.2.

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat er een risico zou bestaan van onderduiken.

Welnu, verzoekster woont méér dan 5 jaren in Oostende, waarvan reeds sinds lange tijd op haar huidige adres.

Verwerende partij is steeds op de hoogte geweest van elk adres waar verzoekster binnen Oostende heeft gewoond.

Transparanter kan het niet zijn.

Daarenboven heeft verzoekster geen enkele reden om onder te duiken aangezien zij nog twee procedures hangende heeft in België: één voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en één bij verwerende partij.

Tenslotte, het huidig adres in Oostende, waarbij de woning wordt gehuurd door haar verloofde voor haar, is de enige plek die haar toelaat om tijd door te brengen met haar enige familielid: haar verloofde.

Er is bijgevolg geenszins een risico aanwezig op onderduiken.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.3.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr.110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

*Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met **alle elementen** uit het dossier, zowel in rechte als in feite, alsmede met **de globaliteit van het dossier** (alle elementen samen gelezen en beschouwd).*

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig en overhaast genomen omwille van een laksheid van de DVZ.

Het is overduidelijk dat verwerende partij dit dossier niet serieus heeft genomen en zomaar van de tafel heeft geveegd.

Met een greintje meer beroepstrots en correctheid had de DVZ vooreerst het dossier grondiger bestudeerd alvorens een beslissing te nemen, welke louter blijkt te zijn genomen naar aanleiding van een sociale inspectie, waarbij er dan nog tot foute conclusies werd gekomen, zonder rekening te houden met de inhoud van de nog hangende aanvraag tot herziening van een weigeringsbeslissing van een aanvraag tot regularisatie.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen en van de globaliteit van de elementen heeft gemaakt en, zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering in plaats van de "aanhaaktechniek" bij een sociale inspectie, tot een beslissing is gekomen of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van Mevrouw de Staatssecretaris tot diens conclusie is gekomen louter naar aanleiding van een sociale inspectie, waarbij men dan nog kwam tot een niet – correcte interpretatie van het geheel van feiten op 6 juni 2014, en geenszins op basis van het volledig administratief dossier, waaruit duidelijk blijkt dat er nog een procedure tot herziening hangende is.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich eigenlijk slechts "aangehaakt" bij de sociale inspectie.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen noch met het geheel van alle elementen die blijken uit het administratief dossier. Door eigenlijk louter mee op de wagen te springen van de sociale inspectie en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is. Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig. De DVZ had dit dossier dienen au sérieux te nemen, wat manifest niet geschied is.

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing geen enkele moeite getroost. De nog hangende aanvraag tot herziening van verzoekster is niet eerlijk noch correct behandeld geweest. Meer nog, zij is gewoon aan de kant geschoven waar zij nu nog steeds onafgewerkt ligt. Dit alles bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 6 juni 2014 heeft de DVZ tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden. Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is – quod certe non -, twijfelt verzoekster sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur. Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen. In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij heeft de zaak ronduit niet behandeld en heeft zich blind aangehaakt bij de bedenkingen van een sociale inspectie, die er daarenboven

helemaal naast zitten. Zij heeft zich daardoor partijdig opgesteld en heeft geen blijk gegeven van intellectuele eerlijkheid.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het volledig administratief dossier vooraleer een beslissing te nemen.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoekster recht heeft, wordt geschonden.

2.2.4.

Ook het artikel 8 van het EVRM wordt door verwerende partij door diens beslissing geschonden. Immers, de bestreden beslissing is wel degelijk disproportioneel in het kader van het privé- en familiaal leven van verzoekster. Het is immers niet omdat het "slechts" zou gaan om een tijdelijke verwijdering dat het geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

En het is precies het disproportioneel karakter van de beslissing in het kader van het privé- en familiaal leven van verzoekster dat een buitengewone omstandigheid vormt die weldegelijk rechtvaardigt dat zij het grondgebied niet hoeft te verlaten en dat zij uiteindelijk ter plekke een machtiging tot verblijf kan bekomen.

Immers het is voor verzoekster ook inderdaad onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om een machtiging aan te vragen, dit door de bovenvermelde gegevens die zich in België situeren.

Inderdaad voor verzoekster, zoals hierboven uitvoering uiteengezet in het feitenrelaas, is het onmogelijk om terug te keren naar de Volksrepubliek China om aldaar de vereiste machtiging aan te vragen, zelfs al zou dat maar om een tijdelijk verblijf aldaar gaan, omdat dit een breuk zou betekenen met haar familiale (cfr. haar verloofde die zij ziet in Oostende telke male als zijn werk dit toelaat), sociale en affectieve entourage welke zich in België bevindt.

In casu is het uitermate belangrijk om rekening te houden met het proportionaliteitsprincipe.

Wanneer verwerende partij een degelijke studie had gemaakt van het volledig administratief dossier in het kader van het privé- en gezinsleven van verzoekster, dan had verweerder redelijkerwijze tot een beslissing moeten komen welke proportioneel was, namelijk, stellende dat er weldegelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn en dat zij het grondgebied inderdaad niet hoefde te verlaten.

Onder het recht op respect voor het privéleven, zoals bepaald door de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, en meer in het bijzonder door het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet het volgende worden verstaan "het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd, en dit met het oog op de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid". (J.-L. RENCHON, « La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In casu dient het onderzoek naar het al dan niet bestaan van proportionaliteit te worden gevoerd rekening houdend met dit recht op een privéleven.

De Raad van State preciseert in diens arrest nr. 58.969 van 1 april 1996,¹ hieromtrent dat « het recht op respect voor het privéleven en het gezinsleven, bepaald door het artikel 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden door de verdragsluitende Staten mag worden opgenomen bij de beperkingen vastgesteld door het artikel 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zich inschrijft in het kader van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk uitmaakt van het bovenvermelde artikel 8, dan kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, inderdaad tegenstrijdig aan dit artikel blijken te zijn. »

Lid 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden staat geen inmenging in dit recht toe dan op 3 cumulatieve voorwaarden: dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in dit lid 2 en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Deze laatste voorwaarde betekent dat de maatregel moet gerechtvaardigd worden door een gebiedende sociale nood, en, in het bijzonder, moet in proportie zijn met het nagestreefde legitieme doel (Europees Hof, 13 juli 1995, R.D.E., 1995, nummer 84, p. 277; Raad van State, 25 september 1996, nummer 61.972, R.D.E., 1996, p. 755).

Bijgevolg, eisen van verzoekster om terug te keren naar de Volksrepubliek China en aldaar een aanvraag in te dienen zou een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke zij heeft opgebouwd sinds haar aankomst in België.

Daarenboven kan verzoekster simpelweg niet zonder haar verloofde leven, die zij enkel in Oostende kan zien. Verder, wanneer er nog verder zou worden op aangedrongen aan het adres van verzoekster om terug te keren naar de Volksrepubliek China en aldaar een machtiging aan te vragen, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al haar precieus opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van haar privéleven en haar familiaal leven. Er zou dan weldegelijk sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven, wat de Dienst Vreemdelingenzaken als een "tijdelijke terugkeer" bestempelt, blijkt maar al te vaak een definitieve terugkeer te zijn in praktijk, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verschillende lange maanden of zelfs jaren, welke verzoekster simpelweg niet aankan om de zovele redenen, reeds hierboven uiteengezet.

Bijgevolg dienen de buitengewone omstandigheden te worden beschouwd als voldoende bewezen.

De motivering ingeroepen door verwerende partij is dus ongegrond.

2.2.5.

Krachtens het artikel 22 van de Grondwet, heeft elk individu recht op eerbied voor het privéleven en het gezinsleven, tenzij in de gevallen en onder de voorwaarden zoals vastgesteld bij de wet. Het artikel 191 van de Grondwet voorziet dat de vreemdelingen die zich op het Belgisch grondgebied bevinden dezelfde rechten en vrijheden genieten als de Belgen, tenzij in geval van uitzonderingen, voorzien door de wet.

Geen enkele wettelijke maatregel werd er tot op heden genomen om de vreemdelingen te onttrekken van het toepassingsgebied van het artikel 22 van de Grondwet. Verzoekster mag zich bijgevolg beroepen op het artikel 22.

In casu, het feit dat verzoekster zou moeten terugkeren naar de Volksrepubliek China, en dit om aldaar de administratieve stappen te ondernemen, zou eveneens ingaan tegen haar recht op eerbied van het privéleven en het gezinsleven, haar bekrachtigd door de Belgische Grondwet."

3.2. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Met name wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument, wat niet wordt betwist of weerlegd en steun vindt in het administratief dossier. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen officiële verblijfplaats heeft in België. In toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, wordt verzoekster als gevolg daarvan slechts een vrijwillige vertrektermijn van zeven dagen toegekend.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt derhalve niet aangetoond. Het loutere feit dat de naam van verzoekster in de bestreden beslissing foutief gespeld werd en dat de bestreden beslissing de foute nationaliteit vermeldt, is niet meer dan een materiële vergissing en leidt niet tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht niet werd nageleefd. Verzoekster kan bovendien niet in redelijkheid voorhouden niet te weten of de bestreden beslissing wel aan haar gericht is, nu in deze beslissing haar geboortedatum, geboorteplaats en het referentienummer bij het bestuur zijn opgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster verder inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden bevel, zodat zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Wat betreft het betoog van de verzoekster dat er in casu geen sprake zou zijn van een risico op onderduiken omdat zij geen officiële verblijfplaats zou hebben in België, waarmee zij op impliciete wijze aanvoert dat de gemachtigde ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 bepaalde termijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen, merkt de Raad op dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang verzoekster heeft bij haar – impliciete – grief dat zij geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert de in punt 1.3. bedoelde kennisgeving. Verzoekster werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.4. Verzoekster voert in essentie aan dat de gemachtigde zich bij de afgifte van het bestreden bevel niet heeft gebaseerd op alle elementen van haar dossier – de gemachtigde zou enkel tot diens conclusie zijn gekomen louter naar aanleiding van een sociale inspectie, waarbij dan er dan nog geen correcte interpretatie gebeurde van de feiten en hij zou geen rekening hebben gehouden met het feit dat er nog een *“procedure tot herziening”* hangende is – en dat hij derhalve geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar de feiten.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of een geldig reisdocument. Zoals reeds werd opgemerkt, wordt de vaststelling dat verzoekster zich illegaal in het Rijk bevindt, niet betwist of weerlegd en vindt deze vaststelling steun in het administratief dossier. De gemachtigde kon dan ook beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De vaststellingen van de sociale inspectie doen geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zich zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten op het Belgisch grondgebied bevindt.

Aangaande het verwijt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met *“de nog hangende aanvraag tot herziening van een weigeringsbeslissing van een aanvraag tot regularisatie”*, merkt de Raad op dat verzoekster de gemachtigde per aangetekende brief van 16 maart 2011 en 16 mei 2011 heeft verzocht om de beslissing van 9 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard te herzien. De verzoekster toont echter niet aan dat, en op grond van welke bepaling, haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd omwille van deze *“vragen om herziening”*. Een dergelijke vraag heeft geen enkele invloed op haar verblijfssituatie en doet geen afbreuk aan het gestelde in het thans bestreden bevel, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze aanvragen hebben geen opschortende werking.

Waar verzoekster nog aanhaalt dat de nog hangende “aanvraag tot herziening” niet eerlijk noch correct behandeld is geweest, merkt de Raad op dat een dergelijke bemerking in casu niet relevant is, nu deze kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing.

3.5. Verzoekster merkt op dat zij sinds 2008 een vaste relatie heeft met de heer Z. J., die een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft in Nederland en dat zij de intentie hebben om te huwen. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift tevens op haar integratie, langdurig ononderbroken verblijf, en sociale banden en vriendschappen in België. Zij betoogt dat de bestreden beslissing disproportioneel is in het kader van haar privé- en gezinsleven. Verzoekster haalt aan dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar China om aldaar een machtiging aan te vragen, zelfs al zou het om een tijdelijk verblijf aldaar gaan, omdat dit een definitieve breuk zou kunnen betekenen met haar familiale, sociale en affectieve entourage in België. De gemachtigde had volgens verzoekster het volledig administratief dossier in acht moeten nemen in het kader van haar privé- en gezinsleven en hij had “redelijkerwijze tot een beslissing moeten komen welke proportioneel was”.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, maar dat de Raad als annulatierechter wel dient na te gaan of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

Artikel 8 EVRM omvat recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.6. De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar (Chinese) partner die in Nederland een onbeperkt verblijfsrecht zou hebben.

Verzoekster haalt thans aan dat zij sinds 2008 een duurzame relatie heeft met de heer Z. J. en dat zij de intentie hebben om een huwelijksaangifte in te dienen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, voordat de bestreden beslissing werd genomen, deze relatie nooit heeft aangehaald. Verzoekster rept voor het eerst over deze relatie in haar “*dringende vraag om intrekking, minstens om verlenging, van een bevel om het grondgebied te verlaten*” van 27 juni 2014, hetzij nadat de gemachtigde op 6 juni 2014 een beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten. De Raad stelt eveneens vast dat in het administratief dossier geen stukken zijn terug te vinden waaruit deze relatie met de heer Z. J. blijkt. Verzoekster beperkt zich aldus tot het uiten van loutere beweringen.

Uit de informatie waarover de gemachtigde beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, blijkt derhalve niet dat hij op de hoogte was van de relatie tussen verzoekster en de heer Z. J. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de gemachtigde op de hoogte was van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het moment van de bestreden beslissing. Het feit dat uit de bestreden beslissing noch uit het administratief blijkt dat de gemachtigde hier geen rekening mee heeft gehouden, komt de Raad dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor.

3.7. Wat het bestaan van een privéleven betreft, stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt betwist dat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.8. Daargelaten de vraag of de verzoekster met haar partner een privé- en gezinsleven aannemelijk maakt, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

3.9. De Raad stelt vast dat verzoekster haar middel gedeeltelijk opbouwt in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM en betoogt dat de inmenging enkel mogelijk is wanneer deze voorzien is door de wet, deze overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in het tweede lid en deze noodzakelijk is in een democratische maatschappij. Te dezen stelt de Raad vast dat in casu de bestreden beslissing betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 november 1996, *Ahmed v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodriguez Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair-balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Voor zover dient te worden aangenomen dat de verzoekster met de heer Z. J. een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, stelt de Raad vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekster wijst niet op sociale, economische of culturele onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar voorgehouden gezinsleven als dusdanig verhinderen of die beletten dat de heer Z. J. haar begeleidt en vervoegt in het land van herkomst of elders. De loutere omstandigheid dat verzoekster in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Verzoekster betoogt dat een tijdelijke terugkeer in de praktijk vaak neerkomt op een definitieve terugkeer of een terugkeer die maanden of zelfs jaren kan duren, hetgeen zij “niet aankan”, maar dit wordt niet gestaafd en verandert bovendien niets aan het voormelde.

Daarenboven wenst de Raad erop te wijzen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster, die beweert sinds 2008 een vaste relatie te hebben met de heer Z. J., gedurende deze periode enig initiatief heeft genomen om een verblijfsrecht te verwerven in functie van deze partner. De bestreden beslissing verhindert niet dat haar partner haar bezoekt in haar land van herkomst, noch dat verzoekster haar partner kan bezoeken in een ander land waarvan zij het grondgebied wel mag betreden. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden. (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100) Verzoekster toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het door verzoekster aangehaalde privéleven, merkt de Raad op dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij haar privéleven niet elders, of desgevallend in haar land van herkomst, kan verderzetten. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er hieromtrent onoverkomelijke hinderpalen bestaan. Zij maakt niet aannemelijk dat haar sociale banden en vriendschappen zullen worden verbroken. De Raad wijst er bovendien nogmaals op dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoekster een medisch attest voor waaruit blijkt dat verzoekster zwanger is. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur

ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas ter terechtzitting worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het zwangerschapsattest dat verzoekster nu voorlegt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395)

Voorts kan er op worden gewezen dat het verzoekster vrijstaat om, conform artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet, een gemotiveerd verzoek in te dienen tot verlenging van de vrijwillige vertrekkertijd. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster met dit zwangerschapsattest nog steeds geen gezinsleven met haar betoogde partner aannemelijk maakt, aangezien de vaderschapsband niet wordt bewezen. Bovendien doet dit zwangerschapsattest geen afbreuk aan het hierboven gestelde, met name het gegeven dat een tijdelijke verwijdering in beginsel geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

3.10. Verzoekster voert tevens de schending van artikel 22 van de Grondwet aan. Dit artikel bepaalt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

De beoordeling van artikel 22 van de Grondwet houdt dus evenmin een absoluut recht op eerbiediging van het gezinsleven in en verwijst expliciet naar de voorwaarden door de wet bepaald. Daar verzoekster niet kan aantonen dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet voldeed, kan uit artikel 22 van de Grondwet geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het enig middel ook moet worden verworpen.

3.11. De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens. Een kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt tevens dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Evenmin blijkt dat de gemachtigde door een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling die onwettig in het Rijk verblijft omdat hij niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument, niet professioneel optrad of het rechtszekerheidsbeginsel heeft miskend.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES